

svazek 22

KNIHOVNIČKA

Meduňky

**Návraty
k sobě**

Markéta Vostrá

Návraty k sobě

Návraty k sobě

Markéta Vostrá

Meduňka

Svazek 22/14

V této knize se obracím především k ženám a na jejich přiběžích pomocí výkladu Tarotu vysvětluji hlubší zákonitosti vztahů mezi lidmi. Děkuji svým klientkám, že mi dovolily zveřejnit v knize jejich příběhy.

Probouzím se do naprosté tmy. Tedy doufejme, že už jsem se probudila! Pomalu tápu v prostoru a snažím se zachytit lineárního toku času. Oddech a úleva. Je rok 2012 a jsem doma ve své posteli, skryté v bezpečí panelákového sídliště. Vstanu a vidím kolem sebe stovky dalších oken, potemnělých, zářících do tmy, do té nejhustší a nejhutnější neproniknutelné tmy, která bývá těsně před úsvitem.

Co to bylo za sen, ze kterého jsem tak rychle utekla zpět? Byla jsem to já, bezbranná děvče, které je vedeno do podzemí? Byla jsem snad tou, kterou tam právě mučili? Nebo tou, která je krutá a chladná, vyznává pouze tvrdou řeholi, a kdo se jí postaví, toho vede na mučidla? Ještě teď si dokážu vybavit pocity všech tří žen. Mučené, která prosí o smrt, přihlížející, která je zděšená, je jí zima a jediné, co na světě chce, je být rychle z podzemí pryč. Tuší, že je to možná její poslední a nesplnitelné přání. Ta, která má moc a vládne touto chvílí, nemá slitování. Provinění být ženou se tvrdě trestá.

Možná se mi zdál některý z mých předchozích životů. Ale kým jsem byla já? Všechny tři ženy mi byly tolik povědomé. Je možné, že jsem stejnou situaci prožívala skrze každou z nich? Či to byly tři samostatné životy a v každém jsem měla možnost být jednou z žen, které jsem viděla v podzemní kobce? Nevím a asi nikdo neví. Je tolik nezodpovězených otázek. Vracím se do postele, ze které mě vyhnala předchozí hrůza. Míjím velké zrcadlo a jen letmo v šerosvitu zahlédnu odraz sebe sama. Už dávno mi můj odraz v lesklé hladině nepřináší ani radost, ani spokojenost. Spíše rezignaci, obavu přijít blíže a zeptat se: „Jsem to opravdu já? Tohle jsem chtěla? Musela jsem bojovat se svým životem do úmoru, až se vytratila krása, svěžest, vitalita, radost? Zbyla jen samota, zatrpklé vrásky kolem úst a nebezpečně se zvětšující tuková

ochrana proti vnějšímu světu.“ Jdu spát, necítím se dobře. Už roky se necítím dobře a nevím co s tím.

Jeden z krásných okamžiků mého žití mi zůstává pořád. Jsou to každovečerní chvíle, kdy se mohu zachumlat do teplé peřiny, zaujmout bezpečnou prenatalní pozici a spát a spát. Odejít do říše za zrcadlem a pokusit se chápat to, v čem mi za dne brání možná mé ego, možná hloupost, možná přílišné lpění na tom, co si o mně pomyslí druzí. Ve dne na sebe tak jako tak nemám čas. Noc je však pouze má. Spím a přitom jsem bdělá ve svém snu. Procházím svým bytem. Možná vypadá trochu jinak než ve skutečnosti, ale vím, že jsem doma. Také vím, že až odejdou ti, kteří se mnou bydlí v mém bytě, budu moci projít dveřmi na konci chodby do dalších místností, kde jsem nebyla už roky. Těším se na to, jako jsem se v dětství těšila na Vánoce nebo na Matějskou pouť. Přichází ten správný čas, kdy mohu vejít. Otevírám dveře a vstupuji do dlouhé chodby s mnoha pokoji či spíše komnatami, síněmi. Jsou úžasně prostorné. Některé nemají stropy, v jiných je skrze okna vidět krásnou krajinu či okolní zástavbu, která je zvláštní. V ložnici je obrovský krb, a z tapet a gobelínu jsou už jen puchřející cáry, všechno ukazuje na dávnou krásu, byť dnes tak zašlou. Cítím, jak tento prostor miluji. Dokonce to opakuji nahlas. „Miluji to tady.“ Má duše se cítí blažená. Je doma. Cítím, jak to tady musím dát do pořádku. Umýt a vysmýčít, a znovu vymalovat podle zašlých vzorů. A spousty toho vyházet. Obnovit krásu a nechat ožít celý prostor. Víím, že až to udělám, pak teprve mohu být šťastná. Pak bude můj život žít a dýchat. V síni, ve které rostou stromy, na mě někdo trpělivě čeká. Cítím, že je tu celé věky, že jsem to byla já, kdo pořád oddaloval návrat domů, návrat k sobě. Nevím, kdo to je, možná jen můj pocit, můj dvojník, intuice, moudrost, mé velké Já, můj vzor, od kterého jsem se tak odklonila. Po dlouhém čase cítím klid. Už se nepotřebuji ptát druhých na to, co mám udělat se svým smutkem, depresí, nemocí, nešťastnou povahou. Možná že už i začínám chápat předchozí sen. Tvrdé a nesmlouvavé části mé bytosti jsou mučitelkou mých daleko jemnějších částí. Byly tak dlouho pod drezurou všeho, co se smí a nesmí, pod jhem všech dogmat patriarchálního času, že raději prosí o smrt, protože takhle se už dál žít stejně nedá. Vydě-

šená dívka v chodbě je také mojí částí. Je to to, co ještě přináší nějakou radost, ale už teď ví, že s tím se bude muset také skoncovat. Zbude jen zima a strach, stáří a konec. Tam dole v podzemí jsem to já, rozdělená na tři části. Mé podvědomí, moudrý hlas mi ukazuje, jak mučím svůj život a tím i sebe sama. „Ale jak s tím mám přestat? Nikdo už dnes neví, kým opravdu žena je. Po tisíce let nesměla být tím, kým je, a teď se vrací do míst sebe sama, kam po celou dobu nemohla vkročit, pokud nechtěla riskovat. Hlas ve mně, či mimo mě, je uklidňující. „Vše má svůj vývoj i správný čas. Není kam spěchat, stačí být.“ A já najednou vím, že teď mohu v klidu a tichosti kráčet svým prostorem z jedné místnosti do další a v každé naleznu odpovědi a řešení. A také spousty práce na obnově sebe sama.

„Jsem. Ano, opravdu jsem. Jsem rodící se vědomí v prostoru, který nemá ohraničení. Cele jej vyplňuji. Jsem snad vesmír sám? Jak blažený je pocit jednoty. Kolik odvahy cítím, protože netuším, že to, co se zatím chystá jako velký plán mého budoucíhožití, je tak lehké tady v celistvosti a bude tak těžké projít, až neúprosný pozemský zákon duality oddělí mé podvědomí od mého vědomí. Nechávám se prostupovat vědomím celistvosti, protože tuším, že jednou bude cenným, skrytým zdrojem mé odvahy a síly k životu. Nechávám se prostupovat vědomím toho, že na cestě, na kterou je mé vtělené vědomí právě vysíláno, existuje řád i systém, pravidla i nástroje pomoci v případě, že se budu vzdalovat sobě samé, svému úkolu a naplnění. Tato pravidla mi teprve budou předkládány a já je začnu chápat až na základě mnoha chyb a omylů, naivních a hloupých rozhodnutí, která mě dovedou až na dno propasti. Tam si snad začnu uvědomovat, co znamená schopnost umět žít a růst, aniž bych se nutně musela stále dostávat na hranici, za kterou již číhá má osobní katastrofa. Kolik debaklů a prožitých hrůz se dá unést, aniž by člověk ztratil chuť radovat se?

1. kapitola

ZROZENÍ – BLÁZEN

Kývla jsem sama sobě na svoji sebeobnovu. Dokonce jsem si to vymezila časově. Tento rok věnuji sobě. Kolik svého myšlenkového času jsem věnovala druhým, a pokud zrovna nezbyla zlost a lítost, tak po některých pouze divná pachut', která jako by mi měla připomínat, že jít příliš blízko k druhému se rozhodně nevyplácí. Tím, že jsem se odhodlala pochopit pravidla a přijmout nástroje, které mi mají pomoci stát se ženou v tom zatím pouze tušeném slova smyslu, mohla jsem vstoupit ve svých snech do zrcadlové síně. Na prahu této zázračné místnosti se zdá, že tento prostor nemá konec. Možná ani začátek. Vše se prolíná se vším. Vše odráží vše. Vstoupila jsem do prostoru pravdy a v prvním zrcadle, které se mi odkrývá, ožívá archetyp Blázna. Obraz či spíše odraz je nádherně živý. V zrcadle je jaro. Všechno pučí, zurčí a kvete silou nově probuzeného bytí. V celém prostoru je patrný pocit radosti a odvahy k tomu, žít předurčené, tvarovat se v těchto možnostech a radovat se z nich. Je cítit přítakání vlastnímu žití. Moc dobře si uvědomuji, jak známý, dnes jen matně tušený je tento pocit. Kdy se vytratila touha žít to, kým jsem, a zaměnila se za boj proti svému vlastnímu bytí? Co mi vstoupilo do této cesty a odklonilo ji ke chtění něčeho úplně jiného a lpění na tom, co na tuto cestu bohužel nebo snad bohudík nikdy nemělo patřit. Kolik bolesti mi přineslo toto toužení po nereálném, nespelnitelném. Čas je největším léčitелеm lidských trápení. Nakonec přešlo všechno, ale vzalo to s sebou pocit radosti. To nejcennější, co nám archetyp Blázna předává. Radost a odvalu k žití.

Blázen

Archetyp Blázna je vstupní branou na naši cestě poznání. Blázen je ničím neomezovaná a neohraničená svoboda. Vždyť kdo jediný byl schopný říci králům pravdu do očí. Jejich šašci, blázni, klauni. Jeho energie je nesmrtelná. Tento nekonečný a nekončící proud pluje všemi Arkánami. Tato energie je tím, co dává malému dítěti impuls k opuštění teplé bezpečí jednoty se svou matkou. Je to podnět k vlastnímu zrodu a adaptaci na životní podmínky. Je to síla, která jej jednoho dne postaví na ještě vratké nožky a dá podnět k objevování mystérií života, v této fázi hlavně osahávání ohraničení, které vytváří svět hmoty. Stejně jako archetyp Blázna, i dítě vnímá své působení v obou světech. Projeveném, racionálním, hmotném a neprojeveném, iracionálním a nehmotném. Blázen stojí v obou těchto světech a čerpá z nich naprosto neomezeně.

Děti mají své kamarády anděly, vidí skřítky či víly. Teprve až zásah dospělého světa, který chápe toto vidění jako pouhou fantazii či vymyšlení si, donutí dítě vidět pouze to, co má povoleno a co je takzvaně normální. Dítě je donuceno vystoupit ze světa, ze kterého pramenila síla pro život ve hmotné, každodenní realitě. Síla, která je pro šťastné, objevující bytí naprosto přirozenou a důležitou potřebou. První brána, odkud přichází radost, se tedy uzavřela, aby byla jednou pracně, s mnohými pochybami a hlavně v naprosté tajnosti opět nalézána. Vždyť kdo má chuť být druhým za blázna? Svět hmoty má své figle a pastě, které jsou velmi lákavé a na dlouhou dobu dokážou zaujmout. Tím se může stát, že člověk, ač již dávno dospělý, stále otálí opustit své dětství. To se může projevat samozřejmě různě – chtěním, lpěním či závislostí v rámci hmotného. Zacyklen v nenasytném, požitavém kruhu, člověk vydělává, aby nakupoval to, co nepotřebuje a nemá kam dávat. Zvětšuje tedy prostor na skladování hmoty, která ho již dávno neuspokojuje pocitově. Vlastně ani moc nechápe svou motivaci k hromadění, ale právě hromadění jako jediné mu momentálně dává smysl pro další pouť životem a vymyšlení postupů, jak se dostat k ještě větší hromadě peněz a opět zvětšit prostor – a tak pořád dál... Dokud jednoho dne nezjistí, že už nemůže, že nemá sílu vydělávat a vymyšlet, jak se dostat co nejdříve ke korytu. Je vy-

hořelý a začíná pociťovat, že pokud nenajde spodní, sytící životodárné proudy, které dají jeho žití hlubší smysl, může se stát, že jednou půjde z tohoto pobytu zatrpklý, nic nechápající a svému životu v mnohém dlužný. Je ale dost možné, že na hřbitově bude ten nejbohatší.

Blázen je na většině karet zobrazován, jak balancuje na kraji propasti. Jen malý krůček vpřed a zřejmě se zřítí na samé dno. V Bláznovi ale neexistuje tento způsob uvažování. Smrt je pro něj přirozeným procesem. Přechodem ze stavu iluze jistoty a hmatatelnosti do stavu, ze kterého právě přišel, stavu jednoty. Risk pádu je zde naznačen, ale poselství hovoří spíše ve smyslu, že pokud člověk někdy neriskuje byť i pád, připravuje se o mnohá, výrazná a užitečná poznání. Blázen je naprostým optimistou a nepřipouští si nezdar čehokoli, co přinese jeho vířící mysl jako podnět k riskantnímu kroku. Není zde ještě zkušenost nezdaru, bolesti, pádu, ochromení. Stav Blázna je stavem dítěte, které s nadšením objevuje oba světy a utržené bolístky při nárazech na ohraničení jej neodrazují od dalšího průzkumu, vývoje a růstu. Blázen je na svou životní pouť vybaven uzlíkem či ranečkem, který nese na své holi. V tomto balíčku je svázána zkušenost minulých bytí, ať už byla v jakékoli dimenzi. Semena zkušeností budou zasévána cestou životem, a Blázen bude konfrontován s následky toho, co zaséval, co všechno vlastně raneček obsahuje. Na základě těchto mnohdy těžkých a bolestivých poznání přichází touha sít správně, sít šťastnou rukou, aby cesta životem nebyla pouhým přežíváním v dešti a krupobití, nýbrž cestou, která kdysi dávno, na samém prahu bytí byla člověku určena. Hmotný svět poskytuje vtělenému vědomí možnost konfrontace s následky svých dřívějších rozhodnutí, pochybení, úspěchů. Přináší šance na pochopení, rozvoj či nápravu.

U Bláznovy nohy zuří a štěká malý pes. Svým štěkotem upozorňuje a snaží se ochránit Blázna před pádem do propasti. Propast je symbolem neprobádaného území. Místem, kde, pokud riskneme skok do tohoto prostoru, objevujeme nové, nepoznané.

Ženský úsvit

Každé zastavení se a pohlédnutí do zrcadla archetypu má na cestě své opodstatnění. Blázen přináší poznatek toho, že pokud

se na své cestě necháme ochromovat druhými, jejich štekotem, být v dobré víře ochranným, nikdy nemusíme dosáhnout toho, co je v plánu a předpokladu našeho života.

Klientka Věrka přišla s tím, že již mnoho let cítí potřebu studovat léčitelství, věnovat se bylinám a přírodním prostředkům, a to jak pro sebe, tak časem i jako pomoc druhým. Dokonce již měla vytvořenou velmi zajímavou a ucelenou koncepci, která napomáhá očistě organismu. V podstatě to vypadalo tak, že již chybí pouze krůček, byť do propasti, tedy neznámého prostoru, a může se odvíjet něco, co má zřejmě být jejím posláním.

Pokud přijde impulz, nápad, inspirace určitého typu a druhu, patří to k naší cestě, je to naší součástí a skrze nás se to má projevit. Pokud by se Věra neměla nikterak zaobírat těmito tématy, nikdy by jí nevytanula na mysl, nepřítahovala by ji. Uvědomila jsem si, že jméno Věra připomíná slovo víra. Věřit si, věřit svým vnitřním impulzům, svému vyššímu vedení. Víra v to, že bude úspěšná a prospěšná; byla ale neustále nablodávána a atakována prostřednictvím nejbližších přítelkyň. Ty brály roli štekajícího psa, tedy neustále jí záměry rozmlouvaly, poukazovaly na možná rizika, na to, kolik lidí již v této oblasti působí, kdo ji bude žít, zatímco ona bude studovat, a podobně. Věra přišla na Tarot s tím, zda tedy má věřit jim, nebo sobě. Zda má zůstat v pozici úřednice a vykonávat práci, která ji už spousty let neuspokojuje, respektive zoufale nebaví, či zda se vydat neprobádanou, zatím jen lehce naznačenou stezkou a začít zjišťovat, co v ní tedy vlastně doposud dřímá. Přítelkyně, tak jak se jevílo ve výkladu, pro ni chtěly to zdánlivě nejbezpečnější a nejpohodlnější. Poklidnou chůzi v navyklé trase. Nebyl zde z jejich strany špatný úmysl. Skrze ně však, aniž by si to uvědomovaly, přicházelo z vyšších míst prověření, nakolik je Věra opravdu odhodlána, nakolik dokáže prosadit především sama v sobě to, co cítí jako životní poslání. Pokud jí její plán dokáže někdo rozmluvit ještě před jeho zrodem, pak je možná lépe tuto cestu ani nenastupovat. Těžko totiž bude mít sílu poradit si s mnohem zapeklitějšími situacemi, než prosadit si svůj vlastní záměr proti názoru někoho, kdo v celém procesu nebude ani figurovat. Cesta Blázna je o chycení rukavice, kterou osud

nabízí. Pokud Věra přijme tuto výzvu, začne zjišťovat, kým opravdu je, ale samozřejmě i všechno to, co je na této cestě přichystáno i jaký rozdíl je mezi snem a skutečností. Není pobodlných cest, i když to ze strany nezúčastněné tak někdy může vypadat. Na každé naší trase s námi kráčí i raneček, tedy naše karma nastavená přesně tak, abychom v dané životní etapě zpracovali to, co máme.

Mnohdy je pro nás, právě se rodící plán bezpečnější a užitečnější, když o něm nikomu neříkáme. Nenecháme drobit právě se rodící záměr množstvím pochybností, které do nás zasejí druží, většinou ti, co toho sami příliš ještě nedokázali. Stejně jako právě se rozvíjející plod v děloze potřebuje klid, výživu a lásku, aby z něj za devět měsíců bylo zdravé a šťastné miminko, tak i náš plán potřebuje být sycen naším zájmem i tím, co pro něj reálně uděláme. Nemusíme žádat od druhých povolení k tomu, abychom dělali to, co potřebujeme a z hlediska nějakého našeho plánu života zřejmě i musíme. Pokud jsme již rozhodnutí, je příjemné mít s kým sdílet to, nač se chystáme, či vyslechnout názory a zkušenosti druhého. Ty mohou skýtat mnohou moudrou radu či nápad, který proces obohatí. Samozřejmě, že v běhu života dochází i k mnohým rozhodnutím, která nám naši nejbližší rozmlouvají, a nejsou to zrovna případy prověřování, nakolik to myslíme doopravdy. Přesto skočíme a dopadneme na dno, ze kterého se pak pomalu a dlouze sbíráme s polámanou duší a strachem ze svých zkázonosných rozhodnutí. Tedy pokud si dokážeme připustit fakt, že vše, co se nám v našem životě děje, jsou zasetá semena z Bláznova ranečku, která teď přinášejí své ovoce poznání. V našem životě není viníků, kteří nás dostávají na dna propastí. Jsou pouze ideální přihrávači pro situace, kterým potřebujeme porozumět a na kterých zrajeme a rosteme. To, co může blokovat náš vývoj, je zatrpknutí v pocitu, že život mi od začátku ubližuje a staví do cesty překážky, které lze jen obtížně překonat. Ale i tento stav je stadiem vývoje, kdy musíme dospět k poznání, že můj život rovná se Já. Já jsem to, co se mi v mém životě děje. Na základě tohoto poznání lze mnohé katastrofy začít mírnit ovlivňováním a působením na sebe sama. Tím si budujeme své lepší příští, které ale začíná již teď, v tuto chvíli, v čase přítomném. Blázna neovlivňuje minulost, ani se ne-

trápí tím, co bude až... žije pouze přítomnou chvílí a právě se chystá vykročit do zatím neznámého prostoru.

Poselství Blázna

Odmítat své sny a plány je jako odmítat své děti, protože ony jsou našimi dětmi o nic méně skutečnými než námi porozená vlastní dítě. V každé z nás je odvaha, která nás provází od příchodu na tento svět. Bohužel je mnohdy zlomena přílišnou úzkostlivostí rodičů či přejatými vzorci v rodině, které fungují v podvědomí jako programy, ze kterých bude potřeba se jednou vymanit, pokud chceme na své cestě pokročit. Program obavy a strachu se tím, jak vyrůstáme, rozpíná s námi. Pokud jej nepřekonáme, bude v průběhu let pouze přibývat skutečností, které pro nás zůstanou uzavřeny.

Lenka vyrůstala v rodině, kterou poznamenala série tragických úmrtí během několika málo let. Ženy v rodině byly spíše úzkostlivější, starostlivé a stále se něčeho obávaly. To, co se pak reálně stalo, vyznělo jako logický důsledek jejich způsobu uvažování a cítění. Respektive logicky se jim potvrdilo, že život je velmi nebezpečný a je třeba se ho obávat, ony to již dávno cítily ve svých předtuchách. V tomto ovzduší se tvořil základ Lenčiny budoucí životaschopnosti. I když její horoskop vykazoval mnoho znaků odvahy, chuti žít a tvořit, přesto měla Lenka pocit, jako by stála uprostřed místnosti bez dveří, jako by nebylo kam vejít. Pokud jen letmo zahlédla otevírající se možnost, stejně nedokázala do těchto dveří vstoupit. Neměla odvahu zjišťovat, zda nastoupenou cestu zvládne. Nezačínala proto nic a doslova „bobtnala“ nenaplněnými sny, což se promítalo v její výrazné naduváze. Ženy jejího rodu jí zcela určitě nechtěně vzaly odvahu dříve, než stačila svůj život pevněji uchopit, a stejně jako Blázen prostě skočit a jít žít to, kým opravdu je. Nyní to bylo živorenění, které jí přinášelo pouze čím dál více omezení. Lenka se bála letadel, výtahů, cizinců, hadů, vos, bála se jít nakoupit, i jízdý tramvají se bála, aby se nenakazila něčím neznámým, když se bude držet tyče. Seznam toho, co tvořilo omezení, byl ucelku nekonečný. Nejméně nebezpečné se jevílo sedět doma a hledět na nekonečné televizní seriály. Na těch začala být Lenka posléze závislá. Žila život

skrže hrdiny na obrazovce. V tomto příběhu zatím chybí jak poznání, tak nově nastoupená cesta. Její Já příliš zlenivělo a je možné, že v tomto životě již nenajde sílu něco změnit.

Pokud si ženská duše nevydá povolení být čas od času Bláznem, riskovat a jít tam, odkud cítí závany svěžích proudů energie, časem ustrne a zacyklí se v něčem, co jí už dávno přestalo vybovovat a těšit ji. Každodennost umoří zbytky chuti a odvahy vnést do života něco nového, něco, čím si třeba splní dávná přání svého dětství a tím se propojí se svým Bláznem, se svým zdrojem dychtivé touhy vědět a poznávat, který by se neměl ze života nikdy vytratit. Pak můžeme hovořit o plnosti žití.

Nedávno jsem měla možnost mluvit se ženou, která právě zavřela devadesát let. Její fyziognomie i vyzářování se jevily mnohem mladší, vnitřní moudrost pak tisíciletá. Vyprávěla mi, co vše každý den dělá, jak se těší na mnoho činností, které ve svém životě stále má. Cvičí, chodí na dlouhé procházky, věnuje se ručním pracím, hodně čte, zdravě si vaří. A všechno jí to těší. V její tváři nebyla patrna obvyklá zatrpkllost a únava z žití a přitom zcela nepochybně neměla svou cestu jednoduchou. Ale dokázala ji pochopit, uvědomit si ji v kontextu, vytěžit z ní důležitá poznání a poučit se z nich.

Poučení je dalším přínosem archetypu Blázen. Vždyť kolikrát jsme si zcela určitě nechtěně zopakovaly něco, z čeho jsme již předtím ve zdánlivě jiných situacích sklízely trpká ovoce poznání. A přesto to bylo málo a opět jsme do obdobné, jen trochu převlečené situace vstoupily. Něco na způsob – počtvrté si vezmu alkoholika a doufám, že jej má láska vyléčí a on se změní k obrazu mému. Naivita, bezmyšlenkovité jednání, obelhávání sebe sama, lehkomyšlnost, nevědomost v tom, jak neodbytně za mnou půjdou následky rozhodnutí, možná i po celý život. Tudíž Blázen říká – skoč, ale prosím tě ne do stejné hlouposti jako posledně.

Co může pomoci

V každém zastavení se pokusíme hledat to, co může pomoci, když jsme v našich situacích konfrontovány s některým z archetypů. Blázen je životní energií, která potřebuje kamsi směřovat. Možná je dobré si čas od času uvědomit, že tato energie žije skrže

nás. Často se domníváme, že žijeme svůj život, ovládáme a směřujeme jej. Občas se dostáváme do stavů, kdy cítíme, že to, co bychom chtěly žít, a to, co ve skutečnosti žijeme, je diametrálně odlišné. Život zkrátka žije skrze nás, a pokud se bouříme a vzpouzíme přitakat této energii a jejímu směřování, vznikají psychické a fyzické obtíže. Je potřeba říci ano tomu, co žije skrze nás, a je možné, že se tak vrátíme do stavu štěstí. Pocítíme Blázna ve svém nitru s jeho neutuchajícími zdroji šťastné a nezatížené energie.

Hledáme-li, je dobré si upřímně zodpovědět pár otázek typu:

- Dokážu se radovat čistě z pocitu bytí, z pocitu Já jsem?
- Umím se stále ještě dívat na svět s dychtivostí dítěte, a objevovat jeho nekonečnou krásu?
- Váhám příliš při rozhodování?
- Mám odvahu proměňovat šance, které do mého života vstupují?
- Jak dalece se nechám ovlivnit druhými při rozhodování se o svém životě?
- Umím se chovat spontánně?

Pokud je po zodpovězení otázek v převaze slůvko ne, je načase sundat tuhý korzet výchovy, dogmat a kdečeho dalšího. Radost a spontaneitu nám uvěznila pravidla druhých a je potřeba je osvobodit. Prvním uvolněním pout může být vědomí toho, že v pozemském žití je zřejmě prioritou náprava, očista a další vývoj. Pokud jsme přišly s karmickou zátěží, zřejmě ji jen tak nesetřeseeme. Bude nás provázet s každým naším krokem a na základě našeho postupného chápání a nápravy se náš život časem zcela jistě pročistí a projasní. Lekce, které musíme projít, budou číhat za jakoukoli možností, pro kterou se rozhodneme. Mnoho lidí váhá, má strach ze špatného rozhodnutí, nechce si více komplikovat život. Tento stav myslí, tedy přílišná analýza, stejně nezabrání tomu, co na nás čeká. Za každými dveřmi, které otevřeme, je pověstný Bláznův ranček a v něm zabalena naše dobrá i špatná karma. Tedy všechno to, co jsme sobě již učinily. Blázen životu hluboce přitakává tím, že je připraven a ochoten chopit se možných šancí se všemi příchutěmi, sladkou, trpkou, hořkou, palčivou či kyselou. Bere si od života to, co mu je nabízeno, a vychutnává si to.

Klientka Lenka přišla na výklad v době, kdy již nevěděla, co se sebou a kudy kam. Přestože jí ještě nebylo ani čtyřicet let, život ji unavoval. Práce ji neuspokojovala, manželství zevšednělo a domácnost se dvěma dětmi a dalšími nároky jí brala poslední zbytky sil. Cesta hledání nás vedla do Lenčina dětství. Jako dítě byla spíše problematická v adaptaci na životní podmínky. Byla často nemocná, měla problémy s příjmem potravy, k čemuž zcela určitě přispěly učitelky v mateřské školce, které jí vykládaly, že když nesní to, čemu ony říkaly jídlo, její maminka si pro ni již nepřijde. Zaděly tak Lence na moc nepěknou letitou žaludeční neurózu a poruchu příjmu potravy. Její tělo bylo v dětství málo vyživeno a duše, která potřebovala též množství své potravy, zřejmě strádala také. Základ byl tedy položen a na něm pak Lenka budovala své dospívání a dospělost. A tak se chová v podstatě dodnes stejně jako ve svých dětských letech. Není schopna se nasytit tím, co jí život nabízí. A není tobo vůbec málo. Nechuť či doslova nechutenství se promítá do všech sfér jejího života. Šance přicházejí a zase odeznívají, protože chybí síla je uchopit a nějak s nimi naložit. bojový plán na záchranu kvality života tedy zněl – nejdříve je nutné vyživit fyzické tělo, a to velmi kvalitně a od základu. Zaměřit se na vyrovnaní acidobáze, vymést z těla to, co tam nepatří, a doplnit minerály a vitamíny. Jednoduše řečeno, ale je pravděpodobné, že nastoupená cesta bude trvat mnoho měsíců. Teprve s přílivem síly může přijít i chuť zabývat se nejen povinnostmi, ale i zájmy. A s těmi by se jí mohla vrátit do života i radost.

To, co může pomoci, je nechat své podvědomí, ať k nám promluví trochu zřetelněji. Vezmeme si čtvrtku, nůžky, lepidlo a hromadu starých či klidně i nových časopisů. Z těch si vystriháme obrázky, které nás nějakým způsobem oslovují, hovoří o našich současných pocitech ze sebe sama, o tom, jak se cítíme. Vyrobíme si koláž z našich pocitů, můžeme k tomu cokoli dopsat, dokreslit, vybarvit. Necháme pracovat svou fantazii. Na další čtvrtce vytvoříme podobné dílko s tím rozdílem, že zde si nalepíme to, po čem toužíme, jak bychom se chtěly cítit, vypadat, jaké šance a možnosti bychom ve svém životě uvítaly. Opět nechme svou kreativitu rozjet naplno. Dílo můžeme doplnit nápisy, poznámkami,

výkřiky. Pokud si pak dáme obě díla vedle sebe, máme krásně zmapováno, kde se právě nacházíme a kam bychom chtěly směřovat. Cesta je nastíněna, je třeba se po ní vydat. Je zajímavé podívat se na svůj výtvar třeba za půl roku. Podvědomí je nejlepší průvodce, a pokud se jím necháme vést, časem objevíme mnoho souvislostí v tom, co jsme vytvořily.

S archetypem Blázna je spojována planeta Uran, jejíž energie působící skrze naše životy, je tou, která přináší nečekané, přímo revoluční změny. Vyrhnuje nás ze stereotypního, zaběhaného jednání, osvobozuje nás všude, kam jsme se dostaly vývojově pod strop. Nutí nás přijmout nové postoje a nalézat nové úhly pohledu či pro nás netradiční způsoby řešení.

Odvahu našeho vnitřního Blázna můžeme podpořit tím, co nám příroda nabízí – bylinkami, kameny, esenciálními oleji. Z těch je pro překonání obavy, úzkosti a strachu výborný například olej tymiánový, který povzbuzuje statečnost, či olej jalovcový, který jemně rozpuští obavy a podporuje sílu vůle. Pokud bychom se chtěly nejen ozdobit, ale také se propojit se silou drahých kamenů, tak např. ametyst bude rozptylovat naše obavy z budoucnosti.

2. kapitola

AKTIVNÍ UTVÁŘENÍ ŽIVOTA – MÁG

Obohacena o rozpoznání Blázna v sobě, věčného dítěte plného radosti z faktu žití, smím přistoupit k dalšímu zrcadlení. Tuším, že to nebude jednoduchý pohled. Mám být konfrontována se svým vlastním egem, které mě tolikrát zavedlo mimo cesty, po kterých kdybych kráčela...

Co dnes se všemi kdyby. Tam, kde jsem měla své ego používat jako ochranu před vstupem na území pro mne nebezpečné, tam jsem vbíhala obnažená jako víla, oděná pouze do svých vzdušných přání a představ. Samozřejmě že mne těžkooděnci okamžitě sejmuli. Nebyla jsem nijak chráněná, a hlavně ani připravena na to, co se může stát v noci v temném lese. Tam, kde jsem cítila převahu, naopak mé ego rostlo a dávalo druhým pocítit, že i já mohu být „těžkou vahou“. Mé ego fungovalo přesně opačně. Tam, kde mě mělo chránit, se úplně rozpouštělo, a tam, kde mohlo být bez obav rozpuštěno, ukazovalo své ostny a bodliny.

Mág

Archetyp Mág je nejen principem ega, tedy složkou do určité míry chránící a bránící, složkou, která je zřejmě nejsilněji propojena s vnímáním reality, ale je zároveň i naší schopností komunikovat se světem vnějším. Mág reprezentuje i tu složku naší osobnosti, která je napojena na věčný zdroj, který k nám vysílá své podněty a inspiraci. Pokud si vnímání světa příliš omezíme svým egem, zcela logicky omezujeme i své vnitřní chápání možností. Naopak, nechat se inspirovat a tento proud nijak neomezovat zastaralými předsudky svými či druhých je ideálním stavem pro možnosti našeho vnitřního Mága. Jsme-li dobře propojené se

svým vnitřním Mágem, dostáváme přesné instrukce, jak se zachovat, abychom se nevzdalovaly samy sobě pro něco, co je klamem a šalbou a v budoucnu se nám může vymstít. Samozřejmě úvahy typu „kdybych se tenkrát rozhodla jinak, tak jsem nemusela takto skončit“, mají své opodstatnění do chvíle pravého poznání, což je to, které nám umožňuje pochopit, proč jsme touto lekcí musely projít. Zároveň s tím jde ruku v ruce potřeba, či spíše nutnost přepolarizovat do pozitivního zjištění to, co jsme do té doby vnímaly jako křivdu či značnou újmu, tedy silný negativní vjem. Tato emoční hygiena nám umožní jít do naší budoucnosti bez nezátěžení balastem negativního prožitku. Ten ve svých důsledcích může působit roky, kazit nám každodennost i chvíle, které bychom mohly prožívat velmi šťastně, ale díky vnitřní zátěži toho nejsme schopné. Mág nás učí žít přítomností. Skrze něj dokážeme velmi dobře pocítit, kdy je potřeba se rozloučit s minulostí, pročistit to, co je momentálně spatřitelné a čím se již naše mysl nemá zabývat. Přílišná analýza, letité rozhrabování téhož vytváří past, která nám může zničit vnímání našeho života. Mágův přínos spočívá ve schopnosti odpoutat se od balastu minulosti a věnovat se přijímání nového, ale hlavně současného. Mnohdy hledíme na přítomnost skrze filtry zanešené minulostí a tak nechápeme správně poselství, která jsou důležitá pro náš život v tuto chvíli. Hromada bláta minulosti nám rozhodně nepomůže správně pochopit přítomnost.

Mág je na kartě zobrazován s magickou hůlkou ve vztyčené paži. Hůlka symbolizuje možnost mentální proměny. Druhá paže směřující k zemi naznačuje, že pokud dokážeme žít přítomností, tedy nezabývat se tím, co bylo, a neobávat se toho, co bude, může být náš život prožit spokojeně a plnohodnotně. Vědomé složky jsou přítomny tady a teď a nemrhají energií bloumajíce v pásmu kdyby.

Ženský úsvit

Klientka Hana se při sezení nad Tarotem rozplakala. Právě tento archetyp Mág vyšel na stěžejním místě výkladu, a bylo tedy nutné zabývat se jeho poselstvím. Hana, co si pamatuje, nikdy nedokázala žít v přítomnosti. Celé dospívání trávila ve svých snech a představách, které si často navzájem odporovaly či byly spíše ne-

splnitelné. Když se Hana vdala, narodila se jí dcera, která byla poměrně náročným dítětem. Zřejmě i proto, aby svou matku pomáhala kotvit v přítomné chvíli tím, že vyžadovala hodně pozornosti. Leč ani to se nedařilo. Hanka se neustále utěšovala, že časem to snad bude lepší. Prakticky žila vyhlídkami na lepší budoucnost. Tento způsob vnímání života si nastavila do partnerské i pracovní oblasti a stále čekala na lepší příští. Léta plynula a Hance je nyní něco málo přes padesát. A zde najednou nad Mágem přišly slzy. Pláč nad vším tím, co si nedokázala užít, protože čekala na to lepší. „Moc mě mrzí, že jsem si lépe a blouběji neprožila mateřství. V tomto životě už žádné dítě mít nebudu, a je pro mne moc těžké zjištění, že stejně, jako jsem si neužila dceru, neužila jsem si ani vztahy, protože jsem si myslela, že přijde kdoví kdo, a nakonec jsem zůstala sama a moc nevěřím tomu, že by se to mohlo změnit. Celý život jsem žila ve svých představách a byla z nich násilně probouzena realitou. Teď jsem úplně přítomná. Nemám sílu na sny, které se stejně nenaplní, a tak žiji tím, co je. Zjišťuji, jak planý byl můj život a jak mi protekl mezi prsty tím, že jsem stále chtěla přesný opak toho, co jsem mohla mít.“

Mág nás učí neomezovat sebe sama ve svých tvůrčích principech, nezapadnout do příliš vyježděných kolejí myslí, kde již nelze nic nového očekávat ani objevovat. Hanka své sny žila velmi intenzivně, ale nikdy neudělala nic reálného pro jejich naplnění. Její vědomí neplodně bloumalo v krajinách, které naprosto nepřipomínaly její skutečnou situaci. Časem to začalo působit omamně jako droga. A stejně jako droga, která časem více bere, než dává, i tady Hana zaplatila. Nejvíce svým pozemským časem. Mág, pokud chceme dosáhnout realizace svých snů a představ, nám dává několik důležitých doporučení, která bychom neměli přehlížet. Především je to určení cíle. Tady platí pravidlo, že čím vyšší budou naše ambice, tím více času, energie možná i peněz budeme muset našemu záměru věnovat. Stanovení cíle jde ruku v ruce s uvědoměním si všech eventuálních cest, která nás mohou zavést k výsledku, i s naší schopností nést důsledky a zodpovědnost za rozhodnutí. Následná introspekce by nám měla objasnit, nakolik jsme případně vůči svým cílům vnitřně blokováni. Někdy

se vědomě domníváme, že jsme připravené na nové vztahy, poznatky, projekty, ovšem z hloubi našeho nitra, z podvědomí se ozývá opoziční ne, ještě nenastal ten správný okamžik. A to je úskalí, přes něž nelze snadno přejít. Mnoho cílů také ztroskotává na nekooperaci jednotlivých částí naší bytosti. Mág nás vede k aktivnímu vnímání reality i toho, co je možné tady a teď.

Mág má na své kartě přímo před sebou stolek a na něm čtyři předměty. Těmi jsou kalich, meč, hůlka a mince či pentakl. Každý z těchto předmětů symbolizuje určitý nástroj, který – když ho budeme umět použít – přivede nás k tomu, co vnímáme jako úspěch. Mince je zástupcem světa hmoty a stanoveným cílem. Meče jsou v Tarotu zpodobněním mentální roviny čili zdravého rozumu při rozhodování. Kalich pak zastupuje citovou rovinu vědomí a hůlka duchovní úroveň. Zárukou kvality procesu, do kterého se chceme pouštět, je využití a souběh právě jmenovaného. Uchopení podnětu či inspirace bychom měly nejen dobře pociťovat, ale i promyslet a stanovit si realistické cíle vzhledem k naší současné situaci.

Klientka Irena byla studnicí mnoha nápadů. Dalo by se říci, že překypovala inspirací, ale v tomto bodě celý proces vždy nějak záhadně skončil. Dilem to bylo její slabou vůlí, dilem nekompromisní kritikou od jejího muže. Ten ji, zářivého motýla právě se vylibnušního z kukly její fantazie, ostříhal vždy praktickými nůžkami do tvaru malé šedé můry. Díky tomu Irena nikdy nic nezačala, a ani se nepokusila zjistit, jak by její představy vypadaly v realitě. I zde je výrazné téma archetypu Mág a to je síla vůle. Inspirace je pouhou jiskrou, kterou zachytila naše mentální rovina. Úspěch ale zaručí hlavně to, jakou silou vůle disponujeme, jak dokážeme odolávat překážkám a neztrácíme ze zřetele své cíle.

Pokud propojíme Blázna a Mága, získáváme cenné nástroje pro projevení se ve hmotě. Pro každou ženu je nesmírně důležité, aby projevovala své sny, touhy, fantazie, inspirace, podněty, přání, aby se časem nestala skladištěm nenaplněných snů. To je nebezpečné zejména z důvodu projevů nespokojenosti a nenaplněnosti ve fyzické rovině. Děloha je nejen prvním pozemským